

(Uit “Wat stinkt hier toch zo?” van Phil Callaway)

Paralympics

Het gebeurde een aantal jaren geleden tijdens de **Paralympics** in Seattle. Negen deelnemers, allemaal lichamelijk of geestelijk gehandicapt, verschenen aan de start voor de honderd meter sprint. De deelnemers wachtten. De toeschouwers wachtten. Het startschot klonk. Het was niet echt een sprint, maar ze renden alle negen zo goed als ze konden in de hoop dat ze de finish zouden halen. Plotseling struikelde een van hen, viel op de grond en begon te huilen. De andere acht hoorden hem huilen. Ze gingen langzamer rennen en keken om. Vervolgens bleven ze allemaal staan, draaiden zich om en liepen naar hem toe. Een meisje met het syndroom van Down boog zich voorover en gaf hem een kus. 'Daar word je beter van', zei ze schattig. Een paar anderen hielpen hem weer op de been. Vervolgens gaven ze elkaar alle negen een arm en liepen ze over de eindstreep.

Samen.

Iedereen in het stadion ging staan. Er klonk een ovatie die enkele minuten duurde.

Mensen die erbij aanwezig waren, vertellen het verhaal nog steeds.

Waarom?

Omdat blijdschap een van de weinige dingen is die zich vermenigvuldigen wanneer ze worden gedeeld. Omdat zij die zonneshijn in het leven van anderen brengen, zelf automatisch óók beginnen te stralen.